

РЕШЕНИЕ

№ 300

гр. София, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.01.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **11485** по описа за **2023** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № № 76977/27.04.2020г., постановено по НАХД № 14979/2019г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, е отменено Наказателно постановление /НП/ № 003/28.08.2019г., издадено от председателя на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, с което за нарушение по чл.32, § 1, б.,б“ от Регламент /ЕС/ 2016 /679, на основание чл.58, § 2, буква „и“ във вр. с чл.83, § 4, б.,а“ от Регламент /ЕС/ 2016/679 и чл.87, ал.1 и ал.3 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/, на „Банка ДСК“ ЕАД е наложена имуществена санкция в размер на 1 000 000 лева.

По реда на инстанционния контрол решението е отменено с Решение № 6192/09.11.2020г., постановено по КНАХД № 6451/2020г. по описа на Административен съд София-град и делото е върнато за ново разглеждане от въззивната инстанция.

При новото разглеждане на делото, Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав с Решение от 15.11.2023г., постановено по НАХД № 15812/2020г. по описа на съда е потвърдил процесното наказателно постановление като законосъобразно издадено.

Решението е обжалвано от санкционираното дружество с искане за отмяната му и за отмяна на оспореното НП. На първо място се оспорва, че АУАН и НП съдържат всички изискуеми реквизити, предвидени в разпоредбите на чл.42 и чл.57 ЗАНН, тъй като и в двата акта не била посочена датата на извършване на нарушението. Наличието на посочен период – в случая от 2016г. до 2019г. според касатора не може да замести този задължителен реквизит. Дори да се приеме, че се касае за нарушение осъществено чрез бездействие, извършеното деяние според касатора следва да се счита довършено към 11.05.2016г., на която дата е бил съставен последният протокол по договора за сканиране на кредитни досиета по жилищни и ипотечни кредити, сключен на 14.05.2014г. между банката и „Контракс“ АД. Това според касатора е началната дата, от която за административнонаказващия орган /АНО/ започва да тече срока по чл.34 ЗАНН. В процесния случай, както в АУАН, така и в НП била посочена единствено датата 15.07.2019г., но на тази дата единствено банката представила в КЗЛД списък с физическите лица, чиито данни са били обработени. Тази дата според касатора не може да се възприеме като дата на извършване на нарушението, както приел районния съд в обжалваното решение, а е само дата, на която то е установено. Оспорват се изводите, направени в обжалваното решение и в отменителното решение на касационната инстанция, че се касае за продължено нарушение, тъй като според жалбоподателя ЗАНН не предвижда форма на усложнена противоправна дейност за разлика от НК, като се позовава на разпоредбата на чл.18 ЗАНН. Въз основа на това обосновава, че административното нарушение, което се твърди, че е извършила „Банка ДСК“ АД би следвало да е извършено еднократно и то в точно определен момент, а не може да бъде резултат от усложнена противоправна дейност или от продължено нарушение, осъществено чрез бездействие. Дори да се приемело, че се касае за продължено нарушение, то определеният в АУАН и НП времеви период не съответствал на фактите по случая и нарушението било извършено преди 15.07.2019г. Липсвал анализ на предприетите организационни мерки за защита на данните като се твърди, че действащите към началото на сканирането правила на банката, в случай, че бъдат прилагани, осигуряват адекватно ниво на защита, отговарящо на достиженията на техническия прогрес, обхвата и целите на обработването. Въпреки че актосъставителят е на мнение, че банката има много добре изградена система за сигурност и вътрешни правила, КЗЛД и съдът не изследвали въпроса как се е стигнало до крайния резултат, а именно придобиване на процесните данни от трето неоправомощено лице. Твърди се също така, че деянието е квалифицирано неправилно и спрямо него е следвало да се приложи квалификацията по ЗЗЛД, в редакцията му преди влизане в сила на Общия регламент за защита на данните, защото от свидетелските показания на актосъставителя П. е установено безспорно, че нарушението е извършено в периода 2014-2016г., когато регламентът не е бил част от действащото право. Неправилно с оглед това бил определен и размерът на наложената имуществена санкция като действащата към тази дата разпоредба на чл.42, ал.9 ЗЗЛД предвиждала имуществена санкция в максимален размер от 5000 лева. Ако съдът приеме, че се касае до приложимост на разпоредбите на регламента, то следвало размерът на санкцията да бъде определен коректно при съобразяване на общите принципи за налагане на административно наказание.

В съдебно заседание изложеното в касационната жалба и направеното с нея искане се поддържат чрез юрк.И., която претендира и присъждане на направените по производството разноски.

Ответникът по касационното оспорване чрез юрк.К. в съдебно заседание, оспорва жалбата и моли да бъде потвърдено първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно по съображения, изложени в писмени бележки, които представя. В тях е направено искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба като моли обжалваното решение да бъде отменено и делото да бъде решено по същество, в условията на евентуалност – да бъде върнато за ново разглеждане по съображения, че са налице пропуски при установяване на фактите и санкцията не е съобразена с икономическата обстановка в страната.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка:

На 29.05.2019г. в КЗЛД било получено уведомление по чл.33 от Регламент (ЕС) 2016/679 от „Банка ДСК” ЕАД относно постъпило в банката на 23.05.2019г. електронно съобщение от С. Ч., съдържащо твърдения за нарушения на сигурността на данните, обработвани от нея и предоставено сканирано кредитно досие на клиент на банката - С. В. З..

С решение на КЗЛД от 19.06.2019г. била назначена проверка на „Банка ДСК” ЕАД с оглед изясняване на изложените в уведомлението й твърдения.

На 20.06.2019г. в КЗЛД бил получен сигнал с вх. № ППН-02-352/20.06.2019г. от С. Ч., като към него бил приложен в оригинал хард диск и USB памет, съдържащи сканирани кредитни досиета на клиенти на банката. Упълномощени служители на КЗЛД запечатали в плик двете устройства. Установено било, че на предоставената USB памет са съхранени общо 4580 файла във общо 95 папки, от които 23 бр. папки са в главната директория, с общ размер на записаната информация 726 MB. Съхранените на хард диск модел Seagate Certified Repaired HDD Barracuda 7200.11 500 Gbytes, сериен номер S/N 9QM4WSRP, данни са общо 1 422 848 бр. файла, 27 312 бр. папки, от които 2 бр. папки са в главната директория, с общ размер на записаната информация 231 GB. Констатациите били описани в протокол с вх. № ППН-02-352#20/25.06.2019г.

Проверката на КЗЛД била открита на 26.06.2019г. в административната сграда на ЦУ на „Банка ДСК” ЕАД в [населено място], [улица]. Заповедта за проверка била връчена на Д. М. и Ю. Г. - членове на управителния съвет и изпълнителни директори, в присъствието на Д. М. - директор на дирекция „Съответствия”, Д. К. - директор на дирекция „Информационна сигурност”, Д. М. - длъжностно лице по защита на данните и В. Й. - старши юрисконсулт.

На 04.07.2019г., в административната сграда на КЗЛД, било направено копие на предоставената от Ч. информация, която е предадена на представители на банката на същата дата. Съставен бил приемо-предавателен протокол с вх. № Г1ПН-02-352#24/05.07.2019г.

Установено било, че представените от Ч. на „Банка ДСК” ЕАД файлове са част от

кредитно досие на З., за погасен през месец ноември 2015г. кредит, като окончателно клиентските отношения с кредитополучателя са прекратени на 26.05.2017г. Досието било дигитализирано като част от процес по сканиране на кредитни досиета в „Банка ДСК“ ЕАД, извършен в периода 2014г. - 2016г. Дигитализирането било изпълнено от външна фирма по силата на сключен на 14.05.2014г. договор с „Контракс“ АД, с подизпълнител „Дайрект Сървисиз“ ООД, в изпълнение на проект „С. на кредитни досиета на Банка ДСК“. В изпълнение на сключения договор били сканирани общо 35 160 кредитни досиета, съдържащи 1 983 893 отделни pdf файла с 4 869 981 страници. Файловете, съдържащи се в предоставените към сигнал с вх. № ППН-02-352/20.06.2019г. хард диск и USB памет били създадени в процеса по сканиране на ипотечните досиета.

Било установено безспорно, че в изпълнение на указания на Управление „Съответствие и сигурност“ на „Банка ДСК“ ЕАД, процесът по сканиране на кредитните досиета на клиенти бил извършен в контролирани помещения на Централното управление на банката и посредством 6 компютъра, нейна собственост. Съгласно договора, сканирането на файлове и тяхното наименоване, се извършвало по определен от банката ред, като файловете се сканирали в определени директории на тези 6 компютъра и автоматична система ги помествала в съответното отделно кредитно досие в основната банкова система. За целите на отчетността по договора, на използваните за сканирането компютри, автоматично се създавало копие на всички сканирани файлове, с различно машинно създадено име, с представка „ОК“.

„Банка ДСК“ ЕАД посочила, че такива файлове са били създавани и съхранявани единствено върху компютрите, използвани за сканирането. Установено било, че всички файлове, предоставени от Ч., са обозначени с представка „ОК“. В допълнение било посочено, че в сървърите на банката, определени за съхранение на сканираните досиета, файловете се съхранявали с техните оригинални имена без представка „ОК“, т.е. предоставените от Ч. файлове, в този си вид, са били налични единствено на 6-те компютъра, собственост на „Банка ДСК“ ЕАД, посредством които се е извършвало сканирането на кредитните досиета.

На проведената на 02.07.2019г. работна среща проверяващият екип извършил оглед на 6-те броя компютри. Констатирано било, че същите се съхраняват запечатани в сървърното помещение в сградата, като на единия от тях липсва хард диск и има монтирано устройство за wireless адаптер. Констатациите и техническите характеристики на 6-те компютъра били описани в констативен протокол от 02.07.2019г.

С писмо изх. № ППН-02-352#25/05.07.2019г. от „Банка ДСК“ ЕАД било изискано писмено становище и на 15.07.2019г. с писмо вх. № ППН-02-352#26/15.07.2019г. същото било представено в КЗЛД. От него се установило, че кредитните досиета принадлежат на „Банка ДСК“ ЕАД, като общият им брой, включен в процеса по дигитализация е 35 160, а файловете, получени с приемо-предавателен протокол на 04.07.2019г., съдържащи се в представените от С. Ч. устройства /твърд диск и USB памет/, са идентични с локалните копия, създавани от автоматичен процес в рамките на процеса по дигитализация. Направена била извадка на случаен принцип, като сравнението на съдържащите се в нея файлове с техни аналози в основната банкова система показало, че същите отговарят по съдържание.

От извършения анализ на информацията било установено, че файловете, получени от С. Ч., се отнасят до 23 270 кредитни досиета и 33 492-ма клиенти на банката.

Допълнително с писмо вх. № ППН-02-299#3/22.07.2019г. били предоставени информация за техническите спецификации на използваните за сканирането на кредитните досиета б компютъра, както и извадка от инвентаризационните протоколи за тях. Установено било, че „Банка ДСК” ЕАД не е извършила контрол по отношение на информацията, съдържаща се в б-те компютъра, използвани за сканиране на кредитни досиета, като информацията е следвало да бъде, но не е била изтрита от служител на Дирекция „Оперативна поддръжка на ИТ системи” в изпълнение на процедура за унищожаване, регламентирана в т.1.б. и следващите от приложение № 4 „Съхраняване и унищожаване на информация” към валидните към 2016г. Правила за сигурност на информацията на „Банка ДСК” ЕАД.

От събраната в хода на проверката документация било установено, че процесът по сканиране на досиетата бил осъществен в помещение на банката, но без присъствието на неин представител/служител, който да следи за изпълнението на договора, предприетите мерки за защита на данните от неоторизиран/неправомерен достъп, за съхранение и унищожаване на информацията, съдържаща лични данни на клиенти на банката. След приключване на договора не била направена инвентаризация на компютърните конфигурации, използвани за сканирането, с оглед установяване наличие/липса на записана информация и липса на хардуерни компоненти или монтирани неразрешени устройства. Констатирано е, че не са изпълнени процедурите за изтриване на информацията, не са спазени правилата за управление на конфигурациите, не са спазени правилата за предаване/приемане на материални активи.

За констатираните нарушения от В. Ц. Ц. - член на Комисията за защита на личните данни бил съставен АУАН № 003/09.08.2019г., на основание чл.58, пар.1, букви „а“, „д“ и „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679, чл.87, ал.2 ЗЗЛД вр. чл.36 ЗАНН и въз основа на съставения АУАН, било издадено процесното Наказателно постановление № 003/28.08.2019г., с което на основание чл.58, § 2, буква „и“ във вр. чл.83, § 4, б „а“ от Регламент (ЕС) 2016/679 и чл.87, ал.1 и ал.3 от Закона за защита на личните данни на „Банка ДСК” ЕАД е наложена имуществена санкция в размер на 1 000 000 лева.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът е обосновал извод за законосъобразност на процесното НП. Посочил е, че АУАН и НП са в предвидената от закона писмена форма и съдържат всички нормативно установени реквизити, посочени съответно в разпоредбите на чл.42 и чл.57 ЗАНН. Приел е, че давностните срокове по ЗАНН и НК са спазени. Наведеното и във въззивната жалба твърдение, че в АУАН и НП не е посочена дата на извършване на нарушенията, за които е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството, е приел за неоснователно като е посочил, че в АУАН и НП е обозначен период на извършване - от 2016г. до май 2019г. Вмененото нарушение на дружеството е приел, че се изразява в това, че не са изпълнени процедурите за изтриване на информацията, не са спазени правилата за управление на конфигурациите и не са спазени правилата за предаване/приемане на материални активи като нарушението е осъществено чрез противоправно бездействие. Според съда противоправният характер на бездействието произтича от наличието на установените задължения в Регламент 2016/679 и в Правила за сигурност на информацията на „Банка ДСК“ ЕАД, Правила за банкова сигурност, Процедура „Информационно обслужване и управление на ИТ активи и конфигурации“ и

други актове на банката, свързани със сигурността на информацията, които предвиждат задължения на служителите, насочени към недопускане на изтичане на информация и предотвратяване осъществяването на нерегламентиран достъп до същата. За съставите на административни нарушения, които се осъществяват с форма на деянието – бездействие, е посочил, че е характерно, че началният момент, в който започва осъществяването на деянието е моментът, в който е възникнал юридическият факт, пораждащ за служителя задължението да упражни функциите си във връзка с упражняването на контрол и мониторинг на цялата процедура по сканиране на досиетата, предвидени в правилата на банката. В този случай, това е моментът, в който стартира процедурата по сканиране на досиетата или се касае за продължено административно нарушение, осъществено чрез бездействие, чието осъществяване трае непрекъснато в един продължителен период от време и трае докато не бъде преустановено или установено. Изрично е посочено, че от описанието на нарушението в АУАН и НП е видно, че в резултат на непредприемането на техническите и организационни мерки по време на сканирането на досиетата, не са изпълнени процедурите по изтриване на информацията, не са спазени правилата за управление на конфигурациите, както и тези за предаване/приемане на материални активи, като съдържащата се информация в компютрите, които са били предназначени за сканиране, не е била унищожена, с което са създадени предпоставки за неразрешено разкриване и неправомерен достъп - липси на твърди дискове, съдържащи файлове с лични данни. Неправомерното бездействие не е било преустановено, а е продължило до констатирането му от компетентния орган - КЗЛД. Въз основа на това е обоснован извод, че началният момент е датата, на която е започнало сканирането на досиетата, от който момент е възникнало и задължението за упражняване на контрол и мониторинг на процеса по сканиране, а за краен момент следва да бъде приета датата на установяване на нарушението, а именно 15.07.2019г., предвид липсата на данни, обосноваващи извод, че информацията е унищожена преди констатирането на неправомерното бездействие. Въз основа на решаващият съд е обосновал, че няма допуснато съществено процесуално нарушение, което е довело до ограничаване правото на защита на санкционираното дружество.

Въз основа на анализ на приложимата материалноправна уредба и с оглед установените факти по делото съдът е приел, че са налице обективните признаци от състава на административното нарушение, за което е ангажирана отговорността на дружеството. По отношение размера на наложената санкция е посочил, че той е правилно индивидуализиран с оглед завишената степен на обществена опасност, произтичаща от обстоятелството, свързано с броя на лицата, чиито лични данни са разкрити като не са налице смекчаващи отговорността обстоятелства. За неоснователно е приел възражението, че следва да се приложи разпоредбата, която е била в сила към 2016г., поради факта, че датата на извършеното нарушение е 15.07.2019г. Предвид наличието на завишена степен на обществена опасност на деянието е приел, че случаят не може да бъде квалифициран като маловажен по см. на чл.28 ЗАНН.

Решението е правилно.

Изводите на решаващия съд се споделят изцяло от настоящата инстанция и тя препраща към тях на основание чл.221, ал.2, изр.2-ро АПК. Обжалваното решение е постановено въз основа на събраните доказателства, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законосъобразността на наложеното административно наказание. При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал процесуални нарушения.

Съгласно разпоредбата на чл.32, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО, като се имат предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, администраторът и обработващият лични данни прилагат подходящи технически и организационни мерки за осигуряване на съобразено с този риск ниво на сигурност, включително, *inter alia*, когато е целесъобразно: псевдонимизация и криптиране на личните данни; способност за гарантиране на постоянна поверителност, цялостност, наличност и устойчивост на системите и услугите за обработване; способност за своевременно възстановяване на наличността и достъпа до личните данни в случай на физически или технически инцидент; процес на редовно изпитване, преценяване и оценка на ефективността на техническите и организационните мерки е оглед да се гарантира сигурността на обработването.

Според § 2 на с.р. при оценката на подходящото ниво на сигурност се вземат предвид по-специално рисковете, които са свързани с обработването, по-специално от случайно или неправомерно унищожаване, загуба, промяна, неразрешено разкриване или достъп до прехвърлени, съхранявани или обработени по друг начин лични данни, а според § 4 администраторът и обработващият лични данни предприемат стъпки всяко физическо лице, действащо под ръководството на администратора или на обработващия лични данни, което има достъп до лични данни, да обработва тези данни само по указание на администратора, освен ако от въпросното лице не се изисква да прави това по силата на правото на Съюза или правото на държава членка.

По делото са приобщени Процедура „Информационно обслужване и управление на ИТ активи и конфигурации“, Правила за сигурност на информацията на „Банка ДСК“ ЕАД, Правила за банкова сигурност, Решение УС № 264/17.07.2018г., технически изисквания към системите за сигурност в „Банка ДСК“ ЕАД, Правила за сигурност на информацията на „Банка ДСК“ ЕАД

- решение на УС № 88/20.03.2012г., Правила за сигурност на информацията, Решение на УС № 179/16.05.2017г., от които може да се направи обоснован извод, че банката е предприела необходимите действия за нормативно разписване на задълженията на служителите при осъществяване на отделните операции за запазване на личните данни на клиентите, станали им известни по повод извършване на дейността. Само нормативното разписване на конкретни процедури и задължения обаче не е достатъчно, за да се приеме, че администраторът на лични данни е изпълнил задълженията си, произтичащи от разпоредбите на регламента.

Както е посочил и решаващият съд, от доказателствата по делото не се установява администраторът да е упражнил контрол върху дейността по сканиране на кредитните досиета на клиентите на банката чрез присъствие на негов представител в нарочно обособеното за целта помещение, няма доказателства и за извършена последваща проверка на 6-те компютърни конфигурации с оглед установяване изтриването на лични данни, извлечени от кредитните досиета, от хард дисковете на компютърните конфигурации. Същевременно е установено по безспорен начин, че личните данни, станали достъпни на трети лица, са копирани именно от тях. Следователно, въпреки че от страна на администратора са предвидени технически и организационни мерки за осигуряване на съобразено с този риск ниво на сигурност, същите не са били приложени. С оглед това правилно въззивната инстанция е заключила, че са налице обективните признаци от състава на административното нарушение.

Същото, както е посочил съдът, е осъществено чрез бездействие, тъй като задължението за предприемане на съответните действия, произтичащи от нормата на чл.32, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 е възникнало от началния момент на изпълнение на договора за дигитализация на кредитните досиета и не е изпълнено към датата на установяването на нарушението – 15.07.2019г., когато от страна на санкционираното дружество е представена в КЗЛД информация за идентифицираните лица, клиенти на банката, чиито лични данни са станали достъпни за трети лица чрез неразрешен достъп. Неизпълнението на това задължение през целия период от началото на дигитализацията/сканирането на досиетата до момента на установяване на неразрешения достъп квалифицира нарушението като продължено – осъществява се с едно деяние, изразяващо се в бездействие, при което субектът на нарушението осъществява непрекъснато състава му през определен период от време, който период започва с възникване на задължението деецът да извърши определено действие и продължава докато не бъде изпълнено това задължение или противоправното състояние не бъде прекратено поради независещи от дееца обстоятелства като през целия период деецът създава трайно противоправно състояние. С оглед това преценката за приложимия материален закон е в зависимост не от започване на деянието, а от неговото прекратяване, по арг. от чл.80, ал.3 НК – в този см. Решение № 406/28.11.2012г. по н.д.№ 3146/2012г., НК, I НО на ВКС. Според посочената разпоредба давността за преследване започва от довършването на престъплението, при опит и приготвление - от деня, когато е извършено последното действие, а за престъпленията, които траят непрекъснато, както и

за продължаваните престъпления - от прекратяването им. Това е моментът, от който започват да текат сроковете по чл.34 ЗАНН и чл.80 НК като с оглед спецификата на изпълнителното деяние в случая датата на извършване на нарушението е датата на неговото установяване или 15.07.2019г., както е посочено в АУАН и НП. С оглед това възражението на касатора за допуснати нарушения при съставянето и издаването на АУАН и НП относно съдържанието на изискуемите реквизити – датата на извършване на нарушението, е неоснователно.

По отношение възражението, че ЗАНН не предвижда форми на усложнена противоправна дейност за разлика от НК, т.е. процесното нарушение не може да бъде определено като продължено, по арг. от чл.18 ЗАНН, същото касационната инстанция намира за неоснователно по съображенията, изложени по-горе. Освен това следва да се посочи, че разпоредбата на чл.18 ЗАНН не подкрепя това твърдение на касатора, а постановява, че за всяко отделно нарушение се налага и изтърпява отделно наказание, за разлика от чл.23, ал.1 НК.

Що се касае до липсата на анализ на предприетите от банката организационни мерки за защита на данните и дали те осигуряват адекватно ниво на защита, отговарящо на достиженията на техническия прогрес, обхвата и целите на обработването, в случая е без значение, тъй като видно от доказателствата по делото същите не са приложени.

С оглед изложеното по отношение датата на извършване на нарушението преценката за приложимия материален закон е в зависимост не от започване на деянието, а от неговото прекратяване. Предвид това квалификацията на нарушението е правилно определена и правилно е приложена санкционната разпоредба от Регламент (ЕС) 2016/679. Споделят се изводите на решаващия съд относно размера на санкцията, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

По изложените съображения съдът намира, че оспореното решение не страда от пороците, визирани в касационната жалба, нито от такива, за които касационната инстанция следи служебно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, на основание чл.63д, ал.1 вр. ал.4 ЗАНН на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева, на основание чл.27е НЗПП, с оглед фактичката и правна сложност на делото.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15.11.2023г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав, постановено по НАХД № 15812/2020г. ОСЪЖДА „Банка ДСК“ АД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.